

Ο Μέγας Αντώνιος και ο σύγχρονος οικουμενισμός (Πρωτοπρεσβύτερος Θεόδωρος Ζήσης, Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 15 Ιανουαρίου, 2016

1. Δεν είναι αναχρονιστική ή συνάφεια. Παρόμοιο διαθρησκειακό και διαχριστιανικό περιβάλλον.

Στο άρθρο μας με τίτλο [«Μακράν της οδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡ συνάντηση Βαρθολομαίου καὶ πάπα»](#) εἴχαμε ἐξαγγείλει ὅτι θὰ συνεχίζαμε τὴν ἐκθεση τῶν ἐκτιμήσεών μας με βάση τὴ διαχρονικὴ συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως αὐτὴ ἐκφράζεται μέσα στοὺς βίους τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ διδασκάλων. Ἐπειδὴ μάλιστα ὁ Ἅγιος Σπυρίδων, ὁ θαυματουργὸς πολιούχος τῆς Κέρκυρας, ἔδωξε τὸν πάπα μέσα ἀπὸ τὸν ναὸ τοῦ με ἓνα ἐντυπωσιακὸ θαῦμα ποὺ ἔκανε, ἐνῶ οἱ σημερινοὶ προκαθήμενοι, τὸν εἰσάγουν στοὺς ὀρθόδοξους ναοὺς, τὸν ἀσπάζονται, τὸν θυμιάζουν καὶ τὸν πολυχρονίζουν, σχεδιάσαμε νὰ παρουσιάσουμε αὐτὸ τὸ θαῦμα, ὅπως τὸ διασώζει καὶ τὸ σχολιάζει ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Πάριος, μέγας λόγιος καὶ διδάσκαλος τοῦ Γένους καὶ μέλος τῆς τριάδος τῶν Ἁγίων Κολλυβάδων τοῦ 18ου αἰῶνος. Ὁ σχεδιασμὸς αὐτὸς καὶ ἡ προτεραιότητα παραμένει, με μία μικρὴ χρονικὴ παρέκκλιση, λόγω τῆς ἐορτολογικῆς συγκυρίας.

Ἡ **μνήμη τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου**, σὲ ναὸ τοῦ ὁποῦ στὴ Θεσσαλονίκη ὑπηρετοῦμε με τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Ἁγίου ἤδη δεκατρία χρόνια, μᾶς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία καὶ πάλι νὰ ἐντρυφήσουμε στὸ θαυμάσιο **«βίο» του**, πρότυπο ἀπὸ πλευρᾶς γραμματολογικῆς ὄλων τῶν μεταγενέστερων «βίων» Ἁγίων, τὸν ὁποῖο συνέγραψε ὁ διατελέσας μαθητὴς τοῦ ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας καὶ στύλος τῆς Ὁρθοδοξίας, ὄντως Μέγας Ἀθανάσιος.

Τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ «Βίου» ἀναλίσκεται στὰ ἀσκητικὰ κατορθώματα τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, στοὺς ἀγῶνες τοῦ ἐναντίον τῶν δαιμόνων καὶ στὴ σχετικὴ διδασκαλία του, ὅπως καὶ στὸ μεγάλο ὄντως κατόρθωμά του νὰ γίνῃ ὁ «πολιστὴς τῆς ἐρήμου», νὰ γεμίσῃ τὴν ἔρημο με μοναστήρια, θεμελιωτὴς ἔτσι καὶ ἀρχηγὸς γενόμενος τοῦ ἀναχωρητικοῦ βίου: *«Ἐπεισε πολλοὺς αἰρήσασθαι τὸν μονήρη βίον, καὶ οὕτω λοιπὸν γέγονε καὶ ἐν τοῖς ὄρεσι μοναστήρια καὶ ἡ ἔρημος ἐπολίσθη ὑπὸ μοναχῶν ἐξεληθόντων ἀπὸ τῶν ἰδίων καὶ ἀπογραψαμένων τὴν ἐν τοῖς οὐρανοῖς πολιτείαν».*

Τὴν μακροχρόνια ξενιτεία του ἀπὸ τὸν κόσμον διέκοψε δύο φορές, προκειμένου νὰ ἀγωνισθῇ καὶ νὰ συμβάλῃ στὴ διάσωση τῆς Ὁρθοδοξίας, ποὺ ὅπως τώρα, ἔτσι καὶ τότε, κινδύνευε ἀπὸ ἐξωτερικοὺς καὶ πῶς πολὺ ἀπὸ

έσωτερικούς εχθρούς. Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν παρουσιάσθηκε συνδιαλεγόμενος καὶ συναλλασόμενος «ἐπὶ ἴσοις ὄροις» μὲ τὶς ἄλλες θρησκείες, διεκδικώντας μέρος τῆς ἀλήθειας, πὺν ὑπάρχει δῆθεν σὲ ὅλες τὶς θρησκείες, ὅπως βλάσφημα ἰσχυρίζονται σημερινοὶ δῆθεν χριστιανοὶ ἡγέτες τῶν διαθρησκειακῶν συναντήσεων τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀλλὰ **ὡς μοναδικὴ ἀλήθεια, ἡ μοναδικὴ ὁδὸς σωτηρίας, ὡς τὸ ἀληθινὸ φῶς** πὺν ἀντικατέστησε ὄχι ἰσχυρότερα φῶτα, ἀλλὰ τὸ σκότος τῆς ἀγνωσίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς πλάνης: «Ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα, καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιὰ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς». Δὲν εἶπε ὁ Χριστὸς ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἕνας δρόμος, μία ἀλήθεια, ἕνα φῶς ἀνάμεσα σὲ ἄλλους δρόμους, σὲ ἄλλες ἀλήθειες, σὲ ἄλλα φῶτα, ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι ἡ μοναδικὴ ἀλήθεια, ὁ μοναδικὸς δρόμος, τὸ μοναδικὸ φῶς: **«Ἐγὼ εἶμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ»**. **«Ἐγὼ εἶμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς»**.

Αὐτὴν τὴν ἀποκλειστικότητα τοῦ Εὐαγγελίου, τὴν ὁποία ὀρισμένοι χαρακτηρίζουν καὶ σήμερα ὡς ἀκραία καὶ φουνταμενταλιστικὴ, συκοφαντοῦντες καὶ διώκοντες ὄσους μὲ συνέπεια καὶ πιστότητα τὴν προβάλουν ὡς κήρυγμα καὶ ὡς ζωὴ, ἐπλήρωσαν ἀκριβὰ οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, προτιμήσαντες νὰ βασανισθοῦν καὶ νὰ χύσουν τὸ αἷμα τους παρὰ νὰ συμβιβασθοῦν μὲ τὶς ἄλλες «ἀλήθειες», νὰ συνυπάρξουν στὸ πολυπολιτισμικὸ μοντέλο τῶν διαθρησκειακῶν σχέσεων καὶ συναντήσεων, ἀπὸ ἀγάπη δῆθεν γιὰ τοὺς ἄλλους.

2. Διδάσκαλοι ἀπραξίας καὶ ὑποκρισίας. Οἱ πολύξεροι καὶ οἱ ταπεινοί.

Ὅταν λοιπὸν, πρὸ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου ἐμαίνετο ὁ διωγμὸς στὴν Ἀλεξάνδρεια ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν ἐπὶ Μαξιμίνου τὸ 311, **ὁ Μέγας Ἀντώνιος σὲ ἡλικία ἐξήντα ἐτῶν (γεννήθηκε τὸ 251) ἄφησε γιὰ λίγο τὴν ἔρημο, τὴν ἄσκηση καὶ τὴν προσευχὴ καὶ ἦλθε στὴν Ἀλεξάνδρεια ἄφοβος καὶ ἀτρόμητος μὲ διάθεση καὶ πόθο νὰ μαρτυρήσῃ καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς ὀδηγούμενους στὸ μαρτύριο**. Ἀπήφησε καὶ ἀγνόησε τὶς ἀπαγορεύσεις τοῦ δικαστοῦ νὰ φύγουν οἱ μοναχοὶ ἀπὸ τὴν πόλη καὶ νὰ μὴ παρίστανται στὶς αἵθουσες τῶν δικαστηρίων. Ἐμφανίστηκε ἐνώπιον τοῦ ἡγεμόνα σὲ περίβλεπτη θέση στὸ δικαστήριον, ἀποδεικνύοντας τὴν προθυμία τῶν Χριστιανῶν νὰ ἀγωνισθοῦν γιὰ τὴν πίστη τους καὶ νὰ μαρτυρήσουν, **«αὐτὸς ἀτρέμας εἰστήκει, δεικνὺς ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν τὴν προθυμίαν, ἠῦχετο γὰρ καὶ αὐτὸς μαρτυρῆσαι, καθὰ προεἶπον»**. Τὸν φύλαξε βέβαια ὁ Θεὸς καὶ δὲν μαρτύρησε, γιὰ νὰ ὠφελήσῃ περισσότερο μὲ τὴν ζωὴ του, αὐτὸς ὁμως δὲν περιορίσθηκε στὸ κελλί του, στὴν ἔρημο, ἀλλὰ **«ὑπηρέτει συνήθως τοῖς ὀμολογηταῖς, καὶ ὡς συνδεδεμένος αὐτοῖς ἦν κοπιῶν ἐν ταῖς ὑπηρεσίαις»**. Ὅταν κινδυνεύῃ ἡ πίστις, ἡ Ὀρθοδοξία, πρώτη πνευματικὴ προτεραιότητα εἶναι ἡ

υπεράσπισή της, ό άγώνας ή συμπαράσταση πρός όσους άγωνίζονται, ή μέχρι θανάτου και αίματος προθυμία. Όλα τά άλλα πνευματικά καθήκοντα έπονται. Όσοι πράττουν και συμβουλεύουν τά αντίθετα, άπλώς συγκαλύπτουν με προφάσεις τήν άπροθυμία και δειλία τους, και γίνονται διδάσκαλοι και καθηγητές τής άπραξίας και τής ύποκρισίας.

Δέν πρόκειται βέβαια έδώ νά παρουσιάσουμε πώς αντιμετώπισε ό Μέγας Άντώνιος τούς μεγάλους και σπουδαγμένους φιλολόγους και φιλοσόφους τής είδωλολατρίας με άκαθαίρετη έπιχειρηματολογία, αφήνοντάς τους, αύτός ό άγράμματος, άναυδους και έκστατικούς. Ίσως αύτό τό κάνουμε άλλη φορά, γιατί και πάλι ή είδωλολατρία, παγανισμός έμφανίζεται δυναμικά με ισχυρούς προστάτες. Δέν τά ήξερε ό Άγιος όλα, όπως εκείνοι, δέν ήταν πολύξερους κατά κόσμον, ήξερε όμως όλα τά τής πίστεως, ήξερε τήν Αγία Γραφή και τήν διδασκαλία τών Αγίων και έπιπλέον ήταν θεοδίδακτος και θεοφώτιστος. **Ή πίστη δέν είναι θέμα πολυγνωσίας και μάθησης, αλλά ύποταγής ταπεινής όχι στη γνώμη τών πολλών, αλλά στην αλήθεια, τήν διαχρονική και αιώνια τής Έκκλησίας.** Άν δέν άπογυμνωθῆ κανείς άπό τήν δοκησιοσοφία και τήν γνωσιολογική του καύχηση, για νά ένσωματωθῆ ταπεινά στον νοϋ του Χριστού, τής Έκκλησίας, τών Αγίων και τών Πατέρων, πού άνοίγει τούς πνευματικούς όρίζοντες, τότε θα διαπορηῆ και θα διερωτάται για τή βεβαιότητα τής πίστεως και τήν πολυγνωσία, άκόμη και άπλών πιστών και θα τούς κατηγορηῆ ως πολύξερους και έγωϊστές, χωρίς ταπείνωση. **Ταπείνωση όμως δέν είναι νά δέχεσαι τήν γνώμη τών πολλών, αλλά τήν γνώμη του Θεού και τών Αγίων, γιατί πολλές φορές οι πολλοί συντάσσονται με τó ψεύδος και δίνουν ισχύ σ' αύτό με τήν πλειοψηφία τους.** Άν ή άποδοχή τής γνώμης τών πολλών, όταν διαφωνούν με τήν αλήθεια, άποτελοϋσε δεοντολογική στάση, ούτε τó Ευάγγελιο θα γίνονταν δεκτό, ύποστηριζόμενο άπό έλάχιστους Άποστόλους, ούτε ή Έκκλησία θα διεσώζετο μέσα στην πλημμυρίδα τών άπίστων και αίρετικών.

3. Ή στάση του Αγίου Αντωνίου εναντι τών αίρετικών, πρότυπο μίμησης για όλους σήμερα.

Αυτό πού έπιθυμοϋμε τώρα νά κάνουμε έδώ είναι νά παρουσιάσουμε πώς αντιμετώπισε ό Άγιος Άντώνιος τήν αίρεση του Άρείου, ή όποία άπειλοϋσε έσωτερικά τήν Έκκλησία, έχουσα τήν ύποστήριξη αυτοκρατόρων, ήγεμόνων, πατριαρχών και επισκόπων, όπως συμβαίνει και σήμερα με τις παναιρέσεις του Παπισμού και του Οικουμενισμού, πού είναι πολύ πιό επικίνδυνες, γιατί άναιροϋν τó σύνολο τών δογμάτων τής πίστεως και μεταβάλουν τήν θεϊκή διδασκαλία του Ευαγγελίου σε συνήθη ανθρώπινη διδασκαλία, άποσύρουν τόν Θεάνθρωπο Χριστό, τούς Αγίους και τούς Πατέρας, και έγκαθιστούν τόν άλάθητο πάπα τής Ρώμης και τήν πανσπερμία τών αίρέσεων του Παγκοσμίου Συμβουλίου τών

δῆθεν Ἐκκλησιῶν. Ἡ παρουσίαση αὐτὴ εἶναι πολὺ διδακτικὴ καὶ γιὰ ὅσους καμώνονται πῶς δὲν βλέπουν τὸν κίνδυνο, γιὰ "σοβαροὺς" πνευματικοὺς ποὺ παρασύρουν ἢ φέρνουν σὲ πολὺ δύσκολη θέση τὰ πνευματικὰ τους παιδιά, ποὺ βλέπουν καλύτερα μὲ τὰ μάτια τῶν Ἁγίων καὶ ἀρχίζουν νὰ ἀμφιβάλλουν γιὰ τὴν ἀξιοπιστία τῆς πνευματικῆς καθοδήγησης. Καὶ ἀσφαλῶς οἱ Ἅγιοι εἶναι πρὸ ἀξιόπιστοι ἀπὸ τοὺς οποιοσδήποτε Γέροντες καὶ πνευματικούς, ὅταν δὲν ὀργίζονται γιὰ τὴν αἵρεση καὶ δὲν ἀγωνίζονται νὰ τὴν φανερώσουν καὶ νὰ τὴν ἀποδιώξουν.

Ἄφησε λοιπὸν γιὰ δεύτερη φορὰ ὁ Μέγας Ἀντώνιος τὴν ἔρημο καὶ κατέβηκε στὴν Ἀλεξάνδρεια, τῆς ὁποίας ὁ ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος καὶ πατριάρχης, ὁ Μ. Ἀθανάσιος, βρισκόταν ὑπὸ συνεχὴ διωγμὸ καὶ διαδοχικὲς ἐξορίες καὶ τὸ ὀρθόδοξο ποίμνιο ὑπὸ τὴν διαποίμανση Ἀρειανῶν αἵρετικῶν, ὅπως τώρα ὑπὸ τὴν διαποίμανση οἰκουμενιστῶν ἢ φιλοοικουμενιστῶν πατριαρχῶν καὶ ἐπισκόπων. Ὁ Μ. Ἀντώνιος, ὅπως μᾶς παραδίδει ὁ «Βίος» του, καὶ στὰ θέματα τῆς πίστεως «*πάνυ θαυμαστὸς ἦν καὶ εὐσεβής*». Δὲν εἶχε καμμία κοινωνία μὲ τοὺς σχισματικούς Μελιτιανούς, γιὰ τὴν γνώριζε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν πονηρία καὶ τὴν ἀποστασία τους. Ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς Μανιχαίους καὶ ἄλλους αἵρετικούς δὲν μίλησε ποτὲ φιλικά, παρὰ μόνο γιὰ νὰ τοὺς νουθετήσῃ καὶ νὰ τοὺς μεταβάλλῃ σὲ εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους. Πίστευε καὶ ἐδίδασκε ὅτι ἡ φιλία καὶ ἡ συναναστροφή μαζί τους εἶναι βλάβη καὶ ἀπώλεια τῆς ψυχῆς. Ἐσιχάινετο καὶ τὴν αἵρεση τῶν Ἀρειανῶν καὶ παρήγγελε σὲ ὅλους οὔτε νὰ τοὺς πλησιάζουν οὔτε νὰ δέχονται τὴν κακὴ τους πίστη. Ὅταν τὸν ἐπισκέφθηκαν κάποτε κάτι φανατικοὶ Ἀρειανοί, ἀφοῦ συζήτησε μαζί τους καὶ κατάλαβε πῶς εἶναι ἀσεβεῖς, τοὺς ἔδιωξε ἀπὸ τὸ ὄρος ποὺ ἀσκήτευε, λέγοντας ὅτι τὰ λόγια τους εἶναι χειρότερα καὶ ἀπὸ τὸ δηλητήριον τῶν φιδιῶν. Τὸ κείμενον αὐτὸ ἀποτελεῖ θὰ λέγαμε κανόνα, ὁ ὁποῖος ὀλοκάθαρα μᾶς παρουσιάζει, ἀψευδέστατα καὶ ἀπλανέστατα, πῶς πρέπει νὰ γίνονται οἱ διάλογοι μὲ τοὺς αἵρετικούς, καὶ πῶς πρέπει ἀνθρώπινα καὶ κοινωνικὰ νὰ ρυθμίζουμε τὴ σχέση μας μαζί τους, ἀλλὰ συγχρόνως δείχνει πῶς σήμερον γκρεμίζονται ὅλα τὰ ὅρια ποὺ ἔθεσαν οἱ Πατέρες ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστάς, οἱ ὁποῖοι ἀγκαλιάζουν τοὺς αἵρετικούς καὶ τοὺς ἀσπάζονται ὡς εὐσεβεῖς καὶ ὁμοπίστους καὶ οὔτε διανοοῦνται ὅχι νὰ τοὺς διώξουν καὶ νὰ τοὺς ἀπομακρύνουν, ἀλλὰ οὔτε νὰ τοὺς νουθετήσουν νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Ὀρθοδοξία. Οἱ διάλογοι γίνονται ἐπὶ ἴσοις ὅροις.

Ἐξίσωση τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀλήθειας, τῆς αἰρέσεως καὶ τῆς πλάνης . Ὅταν διαλέγεσαι ἐπὶ «ἴσοις ὅροις», αὐτὸ σημαίνει ὅτι δίνεις τὶς ἴδιες πιθανότητες νὰ ἐπικρατήσῃ τὸ ψεῦδος ἐπὶ τῆς ἀλήθειας, ὅτι ἀμφιβάλλεις γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ ψάχνεις νὰ τὴν βρῆς. Ὁ διάλογος ὅμως τῶν Ἁγίων καὶ τῶν Πατέρων, εἶναι ὅπως ὁ διάλογος τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν Σαμαρείτιδα, τῶν Ἀποστόλων πρὸς τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς Ἐθνικούς, τῶν Πατέρων πρὸς τοὺς αἵρετικούς, πρόσκληση καὶ νουθεσία νὰ ἐπανέλθουν στὴν ἀλήθεια, νὰ συναχθοῦν μέσα στὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ ἔνωση καὶ εἰρήνη, τὰ ἄλλα εἶναι ψευδοενώσεις, ψευδοειρήνες καὶ ψευδοδιάλογοι.

Ἐπειδή, λοιπόν, τὸ κείμενο αὐτὸ ὑποδεικνύει τὸν δρόμο τῆς ἀληθινῆς ἐνώσεως ἀπὸ τὸ στόμα ἐνὸς μεγάλου Ἁγίου, καὶ πραγματοποιεῖ τὸ «*ἵνα πάντες ἐν ὧσι*», γιὰ τὸ ὁποῖο κόπτονται καὶ πολυπραγμονοῦν οἱ Οἰκουμενισταί, τὸ παραθέτουμε ἐπὶ λέξει: «*Καὶ τὰ πίστει δὲ πάνυ θαυμαστὸς ἦν καὶ εὐσεβής. Οὔτε γὰρ Μελιτιανοῖς τοῖς σχισματικοῖς ποτε κεκοινωνήκεν, εἰδὼς αὐτῶν τὴν ἐξ ἀρχῆς πονηρίαν καὶ ἀποστασίαν, οὔτε Μανιχαῖοις ἢ ἄλλοις τισὶν αἰρετικοῖς ὠμίλησε φιλικά, ἢ μόνον ἄχρι νουθεσίας τῆς εἰς εὐσέβειαν μεταβολῆς, ἠγούμενος καὶ παραγγέλλων τὴν τούτων φιλίαν καὶ ὀμιλίαν βλάβην καὶ ἀπώλειαν εἶναι ψυχῆς. Οὕτω γοῦν καὶ τὴν τῶν Ἀρειανῶν αἵρεσιν ἐβδελύσσετο, παρήγγελέ τε πᾶσι μήτε ἐγγίξιν αὐτοῖς μήτε τὴν κακοπιστίαν αὐτῶν ἔχειν. Ἀπελθόντας γοῦν ποτέ τινας πρὸς αὐτὸν τῶν Ἀρειομανιτῶν, ἀνακρίνας καὶ μαθὼν ἀσεβοῦντας, ἐδίωξεν ἀπὸ τοῦ ὄρους λέγων ὄφρων ἰοῦ χειρόνας εἶναι τοὺς λόγους αὐτῶν*».

4. Φοβερὴ ἢ ὀπτασία τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου γιὰ τοὺς αἰρετικούς: Ἄλογα κτήνη γύρω ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα.

Εἶναι ὄντως φοβερὸ τὸ **ὄραμα** ποὺ εἶδε ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος σχετικὰ μὲ τὴν παρουσία αἰρετικῶν μέσα σὲ ὀρθόδοξους ναοὺς. **Τὸ ὄραμα αὐτὸ αἰτιολογεῖ, ἐξηγεῖ παραστατικὰ γιὰ ποιὸ λόγο οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἀπαγορεύουν μὲ συνοδικοὺς κανόνες τὴν εἴσοδο αἰρετικῶν σὲ καθαγιασμένους χώρους, τὴν συμμετοχὴ τους σὲ ἀκολουθίες καὶ λειτουργίες, τὶς συμπροσευχές καὶ τὰ συλλεῖτουργα.** Οἱ αἰρετικοὶ μὴ δεχόμενοι τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων, ἐπηρεάζονται ἀπὸ τοὺς δαίμονες καὶ τὸν πατέρα τους τὸν διάβολο, στὴν προβολὴ πλανεμένων ἀπόψεων. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ διδασκαλία τους «*μᾶλλον ἄγονος καὶ ἄλογος καὶ διανοίας ἐστὶν οὐκ ὀρθῆς, ὡς ἡ τῶν ἡμιόνων ἀλογία*».

Συγκλονίσθηκε λοιπόν, καὶ ἐτρόμαξε ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος, ὅταν ἐπέτρεψε ὁ Θεὸς νὰ δῆ στὸ ὄραμά του τοὺς Ἀρειανοὺς νὰ περικυκλώνουν τὸ Ἅγιο Θυσιαστήριον ὡς ἡμίονοι (= μουλάρια), νὰ τὸ λακτίζουν καὶ νὰ τὸ μιαίνουν. Τόση ἦταν ἡ λύπη καὶ ἡ στεναχώρια του, ὥστε ἔβαλε τὰ κλάμματα, ὅπως πικράθηκαν καὶ ἔκλαυσαν πολλοὶ εὐσεβεῖς, ὅταν εἶδαν τὸν αἰρεσιάρχη πάπα νὰ εἰσάγεται μέσα στὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στὸ Φανάρι, τὸν ὁποῖο μάλιστα Ἅγιο κατήργησε τὸ Βατικανό, καὶ νὰ τὸν μολύνη. Εἴμαστε βέβαιοι πῶς, ἂν διαβάσουν καὶ μάθουν αὐτὸ τὸ ὄραμα τοῦ Ἁγίου οἱ πατριάρχες, οἱ ἀρχιεπίσκοποι καὶ οἱ ἐπίσκοποι, ἂν βέβαια ἐξακολουθοῦν ὡς Ὀρθόδοξοι νὰ σέβονται καὶ νὰ ἀκολουθοῦν τὴν ζωὴ καὶ τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων, θὰ διακόψουν τὶς λειτουργικὲς ἀμοιβαῖες φιλοξενίες καὶ ἐπισκέψεις, τὶς ἐβδομάδες συμπροσευχῆς καὶ τὶς ἀποστολὲς ἀντιπροσωπειῶν στὶς θρονικὲς ἐορτές. Γιατὶ διαφορετικὰ θὰ συμπεριλαμβάνονται καὶ αὐτοὶ ὡς συνεργοὶ στὸ φρικτὸ ὄραμα τοῦ Μ. Ἀντωνίου.

Κατὰ τὴν διήγηση τοῦ Μ. Ἀθανασίου στὸ «Βίον», ἐνῶ ἠσχολεῖτο μὲ τὸ ἐργόχειρό του

καθιστὸς ὁ Μ. Ἀντώνιος, περιῆλθε σὲ ἓνα εἶδος ἐκστάσεως καὶ ἀναστέναζε πολὺ βλέποντας τὴν ὄπτασία. Μετὰ ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα στράφηκε πρὸς τοὺς παρισταμένους μοναχοὺς, ἐξακολούθησε νὰ στενάζη καὶ νὰ τρέμη. Ἐπεσε στὰ γόνατα γιὰ νὰ προσευχηθῆ καὶ ἔμεινε γονατιστὸς ἐπὶ πολλὴ ὥρα. Ὅταν σηκώθηκε ἔκλαιγε ὁ Γέροντας. Ἐτρόμαξαν οἱ παριστάμενοι καὶ ἐφοβήθηκαν πολὺ, γι' αὐτὸ τὸν παρακάλεσαν νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ. Καὶ ἀφοῦ τὸν ἐπίεσαν πολὺ καὶ τὸν ἐξεβίασαν ἀναστέναξε πάλι καὶ εἶπε: «Παιδιά μου εἶναι καλύτερα νὰ πεθάνω, πρὶν νὰ συμβοῦν ὅσα εἶδα στὴν ὄπτασία. Θὰ πέσῃ στὴν Ἐκκλησία ἡ ὄργη τοῦ Θεοῦ, καὶ θὰ παραδοθῆ σὲ ἀνθρώπους ποὺ εἶναι ἄλογα κτήνη. Εἶδα τὴν Ἁγία Τράπεζα τοῦ ναοῦ, στὸ Κυριακὸ τῆς σκῆτης νὰ περικυκλώνεται σ' ὅλες τὶς πλευρὲς ἀπὸ μουλάρια, τὰ ὁποῖα κλωτσοῦσαν καὶ χοροπηδοῦσαν, ὅπως συνηθίζουν νὰ κάνουν αὐτὰ τὰ ἄλογα κτήνη. Εἶδατε καὶ ἀντιληφθήκατε πῶς ἐστέναζα προηγουμένως; Τὸ ἔκανα γιὰτὶ ἄκουσα φωνὴ ποὺ ἔλεγε: «*Θὰ μianθῆ τὸ θυσιαστήριό μου*». Αὐτὰ εἶδε ὁ Γέροντας. Καὶ μετὰ ἀπὸ δύο ἀκριβῶς ἔτη ἔγινε ἐπίθεση τῶν Ἀρειανῶν καὶ ἡ ἀρπαγὴ τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἄρπαξαν τὰ ἱερὰ σκεύη μὲ τὴ βία, τὰ ἔδωσαν σὲ εἰδωλολάτρεις νὰ τὰ κρατοῦν, τοὺς ἐξανάγκασαν νὰ μετέχουν στὶς συνάξεις τους καὶ παρόντων αὐτῶν ἔκαναν στὴν Ἁγία Τράπεζα ὅ,τι ἤθελαν. Τότε καταλάβαμε ὅλοι μας, λέγει ὁ Μ. Ἀθανάσιος, ὅτι τὰ λακτίσματα ἐκεῖνα τῶν ἡμιόνων προεμήνυαν στὸν Ἀντώνιο ὅσα πράττουν τώρα οἱ Ἀρειανοὶ ὡς κτήνη. Μετὰ τὴν ὄπτασία ἔνωσε τὴν ἀνάγκη ὁ Γέροντας νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ παρηγορήσῃ τοὺς γύρω του λέγοντας: «Μὴ λυπᾶσθε, παιδιά μου, γιὰτὶ ὅπως ὀργίσθηκε ὁ Κύριος, ἔτσι πάλι καὶ θὰ θεραπεύσῃ τὸ κακό. Σύντομα ἡ Ἐκκλησία θὰ ἐπαναποκτήσῃ τὴν ὁμορφιά της καὶ θὰ λάμψῃ. Θὰ δεῖτε αὐτοὺς ποὺ ἐξορίστηκαν νὰ ἐπιστρέφουν, τὴν ἀσέβεια νὰ ὑποχωρῆ καὶ νὰ κρύβεται, καὶ τὴν εὐσεβῆ πίστη νὰ ἐμφανίζεται καὶ νὰ κυριαρχῆ παντοῦ, ἀρκεῖ σεῖς νὰ μὴν μianθῆτε ἀπὸ τὴν αἵρεση τῶν Ἀρειανῶν, γιὰτὶ δὲν εἶναι ἡ διδασκαλία τῶν Ἀποστόλων, ἀλλὰ τῶν δαιμόνων καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῶν τοῦ διαβόλου, ἄλογη καὶ ἄκαρπη, σὰν τὴν ἀλογία τῶν ἡμιόνων».

Ἐπίλογος

Ἡ ὄργη τοῦ Θεοῦ ἔχει καταλάβει τὴν Ἐκκλησία ἐδῶ καὶ πολλὰς δεκαετίες. Ὁ Παπισμὸς καὶ ὁ Οἰκουμενισμὸς θριαμβεύουν. Τότε ὁ Μ. Ἀθανάσιος καὶ οἱ ἄλλοι Πατέρες κατενόησαν τὸν κίνδυνο, ποὺ περιέγραφε τὸ ὄραμα τοῦ Μ. Ἀντωνίου. Τώρα βλέπουμε νὰ μολύνονται οἱ ναοὶ καὶ τὰ θυσιαστήρια ἀπὸ συμπροσευχὲς καὶ συλλεΐτουργα μὲ τοὺς «ἀλόγους» αἰρετικούς καὶ ἐνισχύουμε τὴν μόλυνση καὶ τὴν ἐπαινοῦμε, συλλακτίζοντες κι ἐμεῖς μέσα εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων. Ἄν παρακολουθήσῃ κανεὶς οἰκουμενιστικά συλλεΐτουργα καὶ συμπροσευχές, σὰν αὐτὸ ποὺ ἔγινε στὴν Καμπέρα, στὴν Ζ' Γενικὴ Συνέλευση τοῦ Παγκόσμιου Συμβουλίου τῶν δῆθεν Ἐκκλησιῶν, καὶ σὰν αὐτὰ ποὺ γίνονται συχνὰ μὲ τὴ συμμετοχὴ ἱερέων ὁμοφυλοφίλων ποὺ τολμοῦν καὶ κρατοῦν τὸ Ἅγιο Δισκοπότηρο καὶ γυναικῶν ἐπισκόπων καὶ ιερειῶν, ἡ εἰκόνα ὑπερβαίνει καὶ τὸ ὄραμα τοῦ Μ. Ἀντωνίου. Μόνη

έλπίδα για να επανέρη η Έκκλησία την όμορφιά της είναι η σύσταση και συμβουλή του Μ. Αντωνίου: «*Μόνον μη μιάνετε έαυτούς μετὰ τῶν Ἀρειανῶν*». Μόνο να μη μιανθοῦμε ἀπὸ τὴν κοινωνία μας μετὸν Παπισμὸ καὶ Οἰκουμενισμό, μετὸς φιλοπαπικοὺς καὶ οἰκουμενιστὰς Ὀρθοδόξους. Ἐπειδὴ μέχρι τώρα δὲν τὸ ἐπράξαμε δυναμικὰ καὶ ἀποφασιστικὰ, γι' αὐτὸ παρατείνει ὁ Θεὸς ἐπὶ ἔτη τὴν ὀργή του, τὴν αἰχμαλωσία τῶν Ὀρθοδόξων στὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Μέχρι πότε ἐπίσκοποι, ἱερεῖς, μοναχοὶ καὶ λαϊκοὶ θὰ ἐπιτρέπουμε τὰ ἄλογα κτήνη, τοὺς αἰρετικούς, νὰ λακτίζουν καὶ νὰ μιαίνουν τὰ Ἱερὰ καὶ τὰ Ἅγια τῆς Ὀρθοδοξίας; Ὅσο ἀπρακτοῦμε καὶ βρίσκουμε διάφορες προφάσεις πνευματικοφανεῖς, τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως θὰ ἴσταται ἐν τόπῳ ἀγίῳ.

(Περιοδικὸ "Θεοδρομία", Ἔτος Θ, Τεῦχος 1 . Ἰανουάριος - Μάρτιος 2007)

(Πηγή: theodromia.gr)